

40 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΙ ΧΟΛΕ

JO NESBO

Μετάφραση: Κρυστάλλη Γλυνιαδάκη

ΜΑΧΑΙΡΙ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ 

Ο Χάρι έκλεισε την πόρτα, πήγε στην κουζίνα και ξέπλυνε το χέρι του από τα αίματα. Το τσουξίμο ήταν τρομερό. Πίσω στο καθιστικό, κοίταξε γύρω του κι είδε στο πάπλωμα αποτυπώματα από μια ματωμένη παλάμη. Έπεσε στα γόνατα και βρήκε το κινητό του κάτω από τον καναπέ. Δεν είχε μηνύματα. Μόνο τρεις κλήσεις από χθες το βράδυ: μία από τον Μπγιον Χολμ της Σήμανσης και δύο από την Αλεξάντρα στο Ιατροδικαστικό. Η Αλεξάντρα κι ο Χάρι είχαν έρθει αρκετά κοντά τον τελευταίο καιρό, αφότου τον πέταξε η Ράκελ έξω απ' το σπίτι, και υπέθετε απ' όσα ήξερε –και θυμόταν– ότι η Αλεξάντρα δεν ήταν από τις γυναίκες που άφηναν την περιόδό τους να μπει εμπόδιο στο σεξ. Το πρώτο βράδυ, που τον είχε βοηθήσει να φτάσει σπίτι του, αφού έφαξαν κι οι δυο τα κλειδιά του στις τσέπες του, χωρίς επιτυχία, η Αλεξάντρα είχε διαρρήξει ανησυχητικά γρήγορα και αποτελεσματικά την κλειδαριά του διαμερίσματός του. Ύστερα τον είχε ρίξει στον καναπέ, κι είχε ξαπλώσει κι εκείνη δίπλα του. Το πρωί που ο Χάρι ξύπνησε, εκείνη είχε ήδη φύγει, αφήνοντας πίσω της μόνο ένα σημείωμα με το οποίο τον ευχαριστούσε για τις υπηρεσίες του. Που σημαίνει ότι τα αίματα στο πάπλωμα θα μπορούσε να είναι δικά της.

Ο Χάρι σφάλισε τα μάτια και προσπάθησε να συγκεντρωθεί. Αν τα γεγονότα των τελευταίων εβδομάδων και η χρονολογική τους σειρά ήταν συγκεχυμένα, η ανάμνηση της προηγούμενης βραδιάς ήταν απλώς ανύπαρκτη. Ξανάνοιξε τα μάτια, κοίταξε το πονεμένο του δεξί χέρι. Τρεις ματωμένες αρθρώσεις δαχτύλων, εντελώς γδαρμένες, με ξεραμένο αίμα στις άκρες τους. Κάποιον πρέπει να χτύπησε. Τρεις αρθρώσεις υποδηλώνουν παραπάνω από μία γροθιά. Συνειδητοποίησε ότι κι η φόρμα του είχε αίμα. Πολύ αίμα. Αποκλείεται να προερχόταν μόνο απ' τα δάχτυλά του.

Ενώ έπαιρνε τηλέφωνο τον Μπγιον Χολμ, έβγαλε το κάλυμμα του παπλώματος. Άκουσε τη γραμμή να καλεί κι ήξερε

ότι κάπου εκεί έξω χτυπούσε τώρα ένα τηλέφωνο στους ρυθμούς μιας μεγάλης επιτυχίας του Χανκ Γουίλιαμς που ο Μπγιορν έλεγε ότι μιλούσε για κάποιον της Σήμανσης, όπως εκείνος.

«Α, τι χαμπάρια;» ακούστηκε η φωνή του Μπγιορν με τη χαρακτηριστική προφορά του.

«Αναλόγως» είπε ο Χάρι και μπήκε στο μπάνιο. «Άκου, έχεις να μου δανείσεις τριακόσιες κορόνες;»

«Είναι Κυριακή, Χάρι, το Μονοπώλιο είναι κλειστό».

«Κυριακή;» Ο Χάρι έβγαλε τη φόρμα του και την πέταξε μαζί με το κάλυμμα του παπλώματος στο καλάθι με τα άπλυτα, που ξεχειλίζει ήδη. «Όχι, ρε πούστη μου».

«Θες κάτι άλλο;»

«Ναι, είδα ότι με πήρες στις εννιά».

«Σε πήρα, αλλά δεν απάντησες».

«Απ' ό,τι φαίνεται, το τηλέφωνό μου είχε πέσει κάτω από τον καναπέ. Ήμουν στο Jealousy».

«Το σκέφτηκα. Κι έτσι πήρα τον Έισταϊν και μου 'πε πως ήσουν εκεί».

«Και;»

«Κι ήρθα και σε βρήκα. Καλά, δεν θυμάσαι τίποτα;»

«Όχι, ρε πούστη μου. Σκατά. Τι συνέβη;»

Ο Χάρι άκουσε τον συνάδελφό του να ξεφυσάει βαριά και φαντάστηκε τον χλωμό, φεγγαροπρόσωπο φίλο του, με την τραγιάσκα και τις μεγαλύτερες, τις πιο κόκκινες φαβορίτες που είχε δει ποτέ κανείς στην αστυνομία του Όσλο, να γυρίζει τα γουρλωτά μάτια του προς το ταβάνι σε ένδειξη απαξίωσης.

«Τι θες να μάθεις;»

«Μόνο ό,τι εσύ νομίζεις πως πρέπει να ξέρω» είπε ο Χάρι παρατηρώντας κάτι στο καλάθι με τ' άπλυτα: τον λαιμό ενός μπουκαλιού να εξέχει ανάμεσα σε βρόμικα εσώρουχα και μπλουζάκια. Το τράβηξε έξω. Jim Beam. Άδειο. Ή μήπως όχι; Ξεβίδωσε το καπάκι, έφερε το άνοιγμα στα χείλη κι έριξε το κεφά-

λι προς τα πίσω.

«Οκέι, άκου τη σύντομη βερσιόν» είπε ο Μπγιρν. «Όταν ήρθα στο Jealousy Bar στις εννιά και τέταρτο το βράδυ, ήσουν σκνίπτα. Και μέχρι να σε πάω σπίτι στις δέκα και μισή μιλούσες ακατά-παιστα για ένα και μόνο πράγμα. Έναν άνθρωπο. Μάντεψε ποιον».

Ο Χάρι δεν απάντησε, ταρακούνησε το μπουκάλι κι ακολούθησε με το βλέμμα του τη μοναδική σταγόνα που κυλούσε προς το μέρος του.

«Τη Ράκελ» είπε ο Μπγιρν. «Λιποθύμησες στο αμάξι κι εγώ σ' ανέβασα επάνω, ξεκλειδώσα την πόρτα, σ' άφησα μέσα κι έφυγα. Αυτά».

Από την ταχύτητα με την οποία κυλούσε η σταγόνα ο Χάρι κατάλαβε ότι είχε ακόμη χρόνο μέχρι να φτάσει στα χείλη του. Απομάκρυνε το μπουκάλι από το στόμα και είπε στο τηλέφωνο:

«Αυτό ήταν;».

«Αυτή είναι η σύντομη βερσιόν».

«Μήπως παίξαμε ξύλο;»

«Εσύ κι εγώ;»

«Έτσι όπως λες το “εγώ” φαίνεται ότι μάλλον έπαιξα μόνο εγώ. Με ποιον;»

«Ας πούμε ότι ο νέος ιδιοκτήτης του Jealousy μάζεψε μερικές».

«Μερικές; Ξυπνάω κι έχω τρία γδαρμένα δάχτυλα κι αίματα στο παντελόνι μου».

«Την πρώτη φορά τον πέτυχες στη μύτη και πετάχτηκαν αίματα παντού. Ύστερα όμως έσκυψε και πέτυχες τον τοίχο. Παραπάνω από μία φορά. Νομίζω ότι και ο τοίχος έχει ακόμη αίματα δικά σου».

«Καλά, κι ο Ρίνγκνταλ δεν με χτύπησε;»

«Ήσουν τόσο τύφλα, που δεν του πήγαινε η καρδιά, Χάρι. Ο Έισταϊν κι εγώ μπήκαμε στη μέση και σε σταματήσαμε, για να μην τραυματιστείς περισσότερο».

«Πω, ρε πούστη μου, έχασα την μπάλα».

«Κοίτα να δεις, ένα χεράκι ξύλο το ήθελε κι ο Ρίνγκνταλ. Είχε παίξει όλο τον δίσκο *White Ladder* και πήγαινε και για επαναληπτικό γύρο. Και τότε άρχισες να του φωνάζεις ότι πάει να γαμήσει τη φήμη του μπαρ που είχατε φτιάξει εσύ, ο Έισταϊν κι η Ράκελ».

«Όντως, αυτό είχαμε κάνει. Μιλάμε, ήταν χρυσωρυχείο αυτό το μπαρ, Μπγιρν! Ο τύπος ήρθε και το πήρε για πενταροδεκάρες κι εγώ του ζήτησα ένα και μόνο πράγμα: να μην παίζει σκατά να βάζει μουσικάρες».

«Τις μουσικάρες σου;»

«Τις μουσικάρες μας, Μπγιρν! Τις δικές σου, τις δικές μας, του Έισταϊν, του Μεχμέτ... Όχι... όχι μαλακίες Ντέιβιντ Γκρέι, ρε πούστη μου!»

«Ίσως να πρέπει να μου διευκρινίσεις... οπ! Περίμενε, Χάρι, κλαίει ο μικρός».

«Καλά, σόρι κι ευχαριστώ, ε; Συγγνώμη για χθες το βράδυ. Σκατά, τι γελοίος που ακούγομαι τώρα. Έλα, κλείνουμε. Φιλιά στην Κατρίνε».

«Είναι στη δουλειά».

Έκλεισαν το τηλέφωνο. Και την ίδια στιγμή, σαν λάμψη φωτός, ο Χάρι κάτι είδε. Συνέβη τόσο γρήγορα, που δεν μπόρεσε να καταλάβει τι ακριβώς ήταν, μα η καρδιά του άρχισε να χτυπάει σαν τρελή και του κόπηκε η ανάσα.

Κοίταξε το μπουκάλι που κρατούσε ακόμη αναποδογυρισμένο. Η σταγόνα. Είχε πέσει. Κοίταξε στο πάτωμα. Μια καφέ σταγόνα στεκόταν πάνω στο λευκό βρόμικο πλακάκι.

Ο Χάρι αναστέναξε. Ολόγυμος, γονάτισε, ένωσε τα κρύα πλακάκια στα γόνατά του, έβγαλε τη γλώσσα, πήρε μιαν ανάσα κι έσκυψε προς τα εμπρός, με το μέτωπο στο πάτωμα, σαν να προσευχόταν.